

1553 14. Dec. 1894: 2. Beh. af Lovf. om en forandr. Fordel. af Folketingsvalgtr.

1554

det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgfreds (Korsgaard), hvis man f. Eks. havde sagt: Vi gaa efter Vælgertallet og udregne Valgfredens Antal derefter, vi give Kjøbenhavn det Par Kredse til og Landet en Kredse til — saa kunde man sige, at det vel praktisk set ikke var Grundlovens Opfyldelse, næppe heller Grundlovens Mening, men det var dog Retfærdighed, efter hvad der i Øjeblikket kan gennemføres; men ingen af Delene har man villet.

Maa jeg nu som yderligere Grund til at vedtage det Endringsforslag af Mindretallet, som i dette Øjeblik foreligger til Behandling, og om hvilket der om en høje Stund skal stemmes, nævne, at jeg har ingen Tro til, at det nogen Sinde mere vil staa i dette Tings Magt at opfylde Grundloven, at saa Retfærdighed eller at føre dette Tings Medlemstal op i Højden af en saadan Repræsentation for Befolkningen, som egentlig er Grundlovens Mening. Jeg ved jo ganske vist, at det højtærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds har udtalt her, at han nærede ikke Spor af Mistillid til den Regering, vi have. Det sagde han rent ud, og jeg siger, at det er en priselig, aabenhartig Udtalelse; vi andre have nu ikke den Opfattelse, og hvis vi havde den Opfattelse under de forhaandenværende Forhold, have vi navnlig ikke den Opfattelse for Fremtiden. Jeg bliver nødt til i denne Forbindelse at gøre en, om jeg saa maa sige, parentetist Bemærkning, som jeg haaber, vil blive hørt med Velvilje fra alle Sider i denne Sal. Denne parentetistiske Bemærkning er saalydende: Jeg tror, at hele Forliget kan aldrig gøres forsvarligt, hverken logisk eller juridisk, og lige saa lidt kan Bedragelsen af denne Lov egentlig gøres forsvarlig logisk eller juridisk, men den kan gøres forsvarlig som Udslag af en Stemning. Sagen er jo den — og det er en Ting, jeg har reflekteret over, og hvis jeg hørte til dem, der havde Haab om en Gang i Tiden at komme ind paa Finansloven, vilde jeg maaske aspirere til en Understøttelse paa det — at der er to Retninger i den ariste Race — det er det, der indleder Parentesen, mine Herrer. Den ene Retning bygger udelukkende paa Stemningen, den tror paa Stemningen; og af den er Rigsdagsbeslutningen og Tilstanden til Rigsdagsbeslutningen udsprungen.

Denne Stemning er gammel hos den ariste Race, den begynder meget langt tilbage i Oldtiden. Allerede da kender man noget om „Kinder røde og Djne dunkelblaa“ og den fortsætter sig atter — ja, jeg kan Bers som saa mange andre her i denne Sal, jeg lader mig heller ikke lumpe i Retning af Bers; hvis vi endelig skulle til det Spørgsmaal, skal det ikke være der, de skulle tage mig. Altsaa vi have Bers, der handle om Fabrtagsmøde, Haandtryk og alle den Slags Ting, ja, selv om vi gaa ned i Sidegaderne her i Kjøbenhavn, kunne vi løbe Viser om den 58 aarige Md. Petersen, der blev myrdet af en Bondefarl i Gamborg Sogn efter at have staaet i Forhold til ham i flere Aar.

Første Viceformand (S. C. Christensen): Jeg vil bede den ærede Taler om at holde sig lidt nærmere til den foreliggende Sag, og jeg maa bede ærede Medlemmer om at undlade at give deres Misbag eller Bifald tilkende.

Lauridsen: Ja, mig generer det ikke. — Jeg har bedt om Undskyldning for en parentetist Bemærkning, og denne parentetistiske Bemærkning havde sin Grund deri, at den dels forklarer Mindretallets Stilling, og dels vistnok er den bedste, naturligeste og fuldstændigste Undskyldning for Flertallets Stilling i denne Sag. Det vilde gøre mig ondt, om jeg skulde begrænses i denne parentetistiske Bemærkning, som aldeles ikke tilfigter nogen Obstruktion eller Fornærmelse mod nogen, men som kun tilfigter at fremsætte adskillige Betragtninger, som, selv om de maaske ikke ville indvirke paa ærede Medlemmers Stemmeafgivning i denne Sag — thi det venter jeg ikke — saa dog maaske kunde vende deres Opfattelse i visse andre Retninger og derfor ikke være ganske spildte. Det, jeg altsaa kom bort fra, var, at man efter min Opfattelse kun kan forklare sig Forliget som Udslag af en Stemning. Det er en Stemning, man er fed af, og saa har man denne Lust til Rysset, til Favntaget altsaa, som der saa smukt staaer i den Sang, jeg uys nævnte, og i Anledning af hvilken jeg blev kaldt til Orden af den højtærede Formand. „Hun gif til ham i Ungdoms Vaar, saa glad som Jugl i Lunde“, — skønt hun